

paa Fiffenes Vandring optager alle Fiffene, saa synes jeg, at det maa være soleklart, at de ikke kunne yngle, og det Samme vil jo være Tilfældet, dersom man opfanger hele Ynglen, som trækker sig tilbage ind i Fjordene og ind i de første Bænde. Naar man af den Omstændighed, at Fiffene vandre fra Syd til Nord, vil drage den Konklusion, at man ikke kan ødelægge Fiskeriet, saa tror jeg ikke, at dette holder Stik. Særligt skal jeg ikke følge det ærede Medlem. Vi kjende jo hans Betragtninger, da han jo gjentagende, saavel ved Sagens to første Behandlinger som under Behandlingen af en Menighed Andragender, der have været indgivne til Thinget, har havt Leilighed til at udtale sin Mening derom. Jeg skal derfor, som sagt, ikke følge det ærede Medlem paa denne Vej, men kun med Hensyn til Indskrænkningen af Brugen af Bundsflæbevaad bemærke, at jeg tror, at hele Udvalget var enigt om, at der burde ske Indskrænkning i denne Retning. Fiskeriet er nu ikke frit i Danmark; det er en Misforstaaelse at antage dette. Der er adskillige indskrænkende Bestemmelser, navnlig hvad angaar Maskeviddens og Brugen af Bundsflæbevaad. Det, som jeg nærmest syntes, der var Aarsag til at omtale, er ikke det, som Lovforslaget indeholder, men derimod nærmere Noget, som ligger udenfor Lovforslaget, men som staar i uadskillelig Forbindelse med det, og som ikke tidligere har været berørt her i dette Thing; ialtsald er man da ikke kommen synderlig ind paa disse Themaer. Det første Spørgsmaal, som jeg vil omtale, og som jeg tror, at Liden vil fordre maa løses, er navnlig Spørgsmaalet om Fjære- og Tjørrepladser for Fiskegarnene og da navnlig for de staaende Garn. Jeg vil indrømme, at gaar man den Vej, som blev anvist af det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds, nemlig at stræbe hen til, at særlig Vaadfiskeriet kan trives i Danmark, saa vil man nok finde Plads, thi til dette Fiskeri har man jo letseilende Farvøier, men Forholdet bliver et ganske andet med Hensyn til de staaende Nedsfaber. Jeg tror, at det vil blive meget vanskeligt at finde Fjære- og Tjørreplads for disse Fiskegarn, og jeg skal sige hvorfor. I tidligere Tid troede Rystbeoerne næsten overalt, at Strandbredden igrunder tilhørte Staten, og at Enhver frit kunde benytte den. Jeg har aldrig nogenstunde delt denne Opfattelse, uagtet en tidligere Indenrigsminister under en Forespørgsel til ham af, saavidt jeg erindrer, det daværende Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds, udtalte noget Bignende. Jeg tror, at Strandbredden tilhører de tilstødende Lodsieiere, og af flere Rancellisfrivelser har det ogsaa vist sig, at Ministeriet tidligere har havt den samme Opfattelse. Men, som sagt, Beboerne ere mere og mere komne til den Erkjendelse, at Strandbredden tilhørte Fiskerne, og siden man her i Rigsdagen begyndte at tale om Indskrænkninger af de tilstødende Grundeieres Ret navnlig til Kalkfiskeri, have disse

paa den anden Side opdaget, at de havde en anden Ret, nemlig Strandbredretten, og de have da med større Kraft høvdet denne Ret. Ialtsald er det meddelt mig fra Nerne, at tidligere, sænd Rigsdagsmændene begyndte at tale om, at man vilde indskrænke de tilstødende Grundeieres Ret, var der aldrig Tale derom, men efterat man her i Rigsdagen har talt saameget derom, har man nu fundet paa — dette er meddelt mig dels skriftlig, dels mundtlig — at forbyde Fiskerne at tørre og tjære deres Garn paa Strandbredden. Enhver vil let se, at det ikke er let at finde en saadan Tjørreplads. De, som ikke ere kjendte med Fiskeriet, ville maasse forudsætte, at det er let at finde en saadan Plads, men naar en Mand har flere Garn — jeg skal f. Ex. nævne Bundgarn, som have et Omsfang af 42 Allen —, saa vil man kunne forstaa, at der til Tjørningen heraf behøves en ikke ringe Plads, særlig naar Vedkommende har flere Sæt. Jeg tror altsaa, at der vil komme en Tid, hvor Lovgivningsmagten maa løse Spørgsmaalet om, hvorledes Fiskerne skulle faae Plads dels til at op hænge og tørre og dels til at tjære deres Garn. Der har tidligere været talt om Stier, men ifølge det statistiske Materiale, som forelaa ifjor, kan jeg ikke se, at det med Jøse kan siges, at der trenges til Stier, thi hvor der dannes sig Fiskeleier, maa der jo i Reglen altid være Bele eller Stier. Dette er jo imidlertid et Spørgsmaal, som samtidig vil kunne tages under Overveieelse, forsaavidt der er Trang dertil. Et andet Spørgsmaal er de uheldige Forhold med Hensyn til den Fiskeriet, som findes i Danmark. Af et Inddragende, som indkom til Rigsdagen ifjor fra 543 Fiskere ved Randers Fjord, vil det være kjendt, at en enkelt Mand troede sig at være i Besiddelse af hele Fiskerietten ikke alene 1³/₄ Mil i Gudena, men over den hele Randers Fjord, det vil sige over de 4 Mil ud til Ubbysøi. Det var opgivet til i det Hele 6³/₄ Mil, men jeg tror, at det maa være en Strivefeil. Jeg har nemlig selv opholdt mig der paa Egnen og har ikke kunnet faae Mere end 5³/₄ Mil ud deraf, men det er ikke derom, at det dreier sig, en Mil mere eller mindre gjør ikke Noget til Sagen. Det er derimod det, at en enkelt Mand til Skade for den omboende Befolkning skal være Herre over Fiskeriet i hele Fjorden foruden i Gudena, som jeg tror er mindre heldigt. Og det er saa meget mere uheldigt, som man egentlig ikke veed, hvor langt denne Ret strækker sig, eller hvorpaa Retten grunder sig, thi vil man gjennemløse de gamle Aktstykker, der handle om Fiskeriet i Randers Fjord, saar man det Indtryk, at det kun er til Midtstrømslinien, som den vedkommende Eier er Herre over. Men hvad er Midtstrømslinien i en Fjord? Det er vanskeligt at afgjøre. Deril kommer, at denne Ret ikke har været overholdt. For nogle Aar